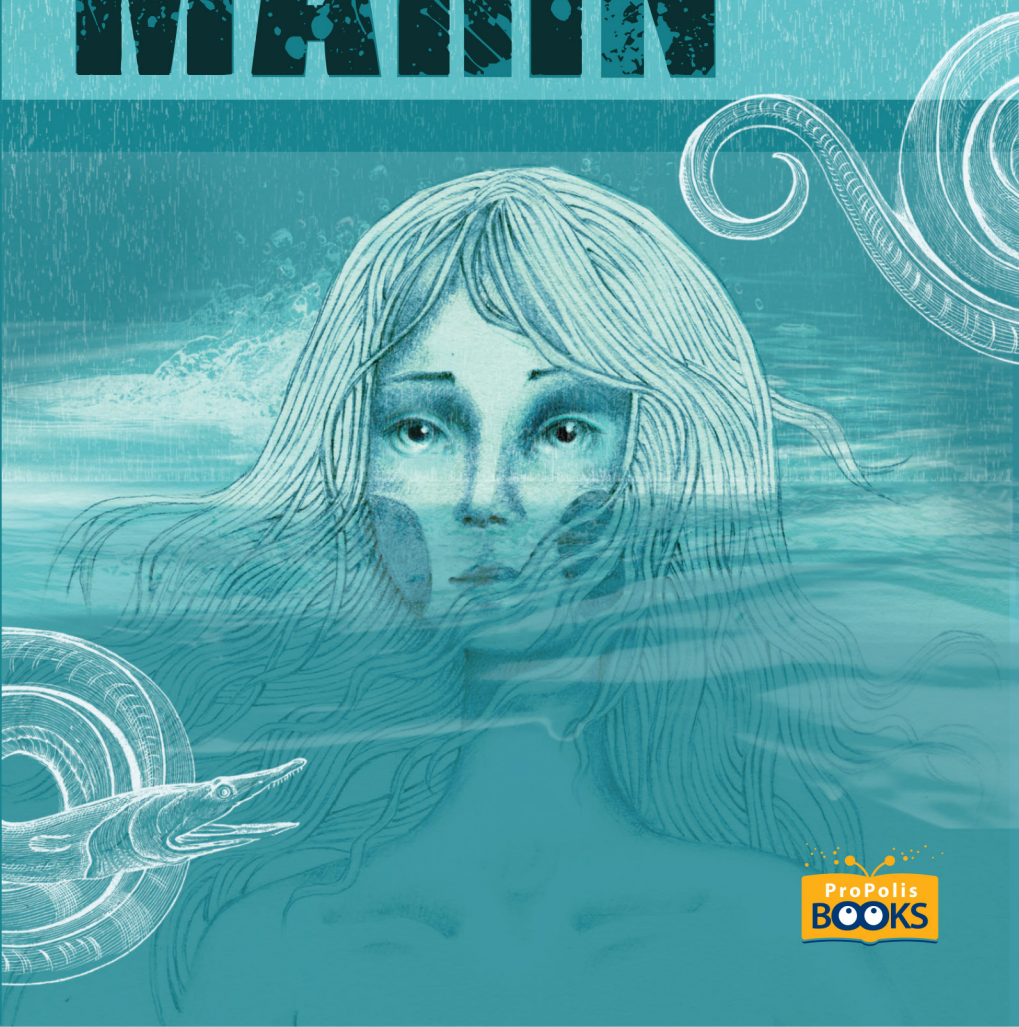

Andreas Ešbah

AKVA MARIN

Naslov originala:
AQUAMARIN
Andreas Eschbach

© 2015 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

Through Anthea Agency

Propolis Books © za srpsko izdanje 2018

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Podrška Evropske komisije za objavljivanje ove publikacije ne predstavlja preporuku sadržaja, koji odražava isključivo poglede autora, i Komisija ne može snositi odgovornost za bilo koje korišćenje informacija sadržanih u publikaciji.

Andreas Ešbah

AKVAMARIN

Prevod s nemačkog:
Darinka Kovačević

Već na prvi pogled bilo mi je jasno da samo mene čeka-ju. Način na koji stoje tamo, na kraju dugačkog kori-ta za ribe koje se presijava ispred Tot Hola, isključuje svaku drugu mogućnost.

Najradije bih se okrenula i pobegla. Sve u meni vrišti da to uradim. Ali to bi bila najveća greška, jer bi Karilja onda znala da me je pobedila.

Nastavljam, dakle, kao da se ništa ne dešava. Idem pra-vo na nju i njene sledbenike.

Četvrtak je, malo posle jedanaest – ili četrdeset četi-ri otkucaja, kako se to naziva izvan naše zone. Četvrtak, 4. novembar 2151, da budem precizna. Nebo je bleštavopla-vo. Dan će biti vreo, najava veličanstvenog leta koje je pred nama. Miris morskih algi ispunjava vazduh. Iz luke dopire zvuk škripe dizalica za utovar i dovikivanje lučkih radnika koji tamo rade, ali svi ti zvukovi u ovom trenutku samo na-glašavaju neprirodnu, preteću tišinu kojoj se približavam.

Sve se u meni grči. Maltretiraće me, kao i obično. Još uvek ne znam šta me danas očekuje. Znam samo da mi neće prijati.

Nema drugog puta kojim bih mogla da prođem. Školska zgrada izdiže se poput utvrđenja na litici koja deli luku od oboda grada i kapija predstavlja jedini ulaz u kampus. Kapija i popločana staza iza nje, koja prolazi između zidina koje opasavaju plažu s leve strane i Tot Hola sa desne i vodi do školskog dvorišta u kome sam bezbedna.

Idem duž korita od koga me od prvog dana u školi hvata jeza. Vidim u njemu jato riba. To su klovn-ribe išarane crvenim, crnim i belim prugama. Izgleda kao da napeto posmatraju šta će se sada dogoditi.

Možda ne bude ništa. Pravim sa kao da je najnormalnija stvar na svetu da Karilja ovde bleji sa svojim vernim prijateljima. Bacam kratak pogled i pokušavam da bez reči prođem pored njih. Kad stignem do dvorišta biću bezbedna. Sad su svi tamo, pa i dežurni nastavnici.

Naravno da mi ne uspeva. Karilja se isprečila ispred mene i pita me: – I? Jesi li lepo spavala?

Šta treba na to da kažem? Ne pita me ona zato što brine za moje zdravlje, to joj nije ni na kraj pameti, već zato što ona i ostali četvrtkom prva tri časa imaju fizičko, odnosno plivanje ili već nešto što ima veze sa vodom, čega sam ja iz zdravstvenih razloga oslobođena. Da sam htela, mogla sam da se napravam do deset. Ali zapravo četvrtkom ustajem kao i svakog drugog dana i nadoknađujem propušteno gradivo. Danas sam se spremala za test iz kineskog koji imamo sledeće nedelje.

U poslednjem pokušaju da izbegnem konflikt promrljam samo: – Onako – i pokušam da se provučem sa njene leve strane.

Ponovo mi preprečuje put. – Stani mirno kad razgovaram s tobom, Ribolika!

Ne *Saha*. Samo me nastavnici zovu po imenu. Moji školski drugovi zovu me *Ribolika*.

Ukoliko uopšte obrate pažnju na mene. Meni je draže kad to ne rade.

Povlačim se korak unazad, pritiskam tablet na grudi iako, naravno, znam da me to ni od čega neće zaštititi. Ali nemam ništa drugo.

O čemu se, uopšte, radi? Zašto baš danas? Da li mi Karilja zavidi što sam bila slobodna, a ona nije? Nije toliko glupa da joj je bila potrebna cela školska godina da to shvati.

Dva momka iz njene pratnje istupaju. Brenšo, njen dečko i Rejmond, verni sluga.

Ostali me opkoljavaju otpozadi. Nema šanse da pobegnem.

– Šta hoćeš? – pitam.

Karilja krivi usta: – Šta ja hoću? Da ne moram više svaki dan da gledam tvoje odvratno lice. To hoću.

Da to bilo ko drugi kaže, zvučalo bi smešno. Ali to kaže Karilja Tot i zato zvuči preteće. Njen deda je ktitor Tot Hola, njen otac je nešto kao kralj Modre Luke, shodno tome, Karilja se oseća kao princeza i misli da joj, u najmanju ruku, pripada ceo grad.

– Ako ti se ne dopada moje lice – kažem uprkos tome – okreni glavu.

Karilja nije samo ćerka bogatih roditelja. Ona je, pored toga, lepa kao anđeo, sa plavom kosom koja seže do kukova i telom koje izluđuje sve dečake. Dva puta je bila kraljica le-

pote Modre Luke, a ostale devojke će imati šansu da pobeđe samo ako ona ne bude nastupala.

Zbog svega toga njen osmeh poput morskog psa deluje još više preteće. – Veruj mi, rado bih – rekla je – ali jednostavno prečesto moram s tobom da delim isti prostor. Osim toga, ako skrenem pogled, može se dogoditi da ugledam tvoju čudnu tetku – diže ruke i podrugljivo imitira nešto što ona smatra znakovnim jezikom.

Dotakla je moju bolnu tačku i to tačno zna. I ja znam da ona zna, pa opet ne mogu da se savladam nego zarežim:

– Ostavi moju tetku na miru!

Nastavlja da mlatara rukama. Njeni verni pratioci se smeju.

– Normalni ljudi, ako su gluvonemi, daju da im se to popravi.

– Kod moje tetke to ne može da se popravi – kažem, iako znam da ne вреди. – Nedostaju joj odgovarajući neurotran-smiteri. To je urođena mana.

Karilja spušta ruke. – O, *urođena mana* – podsmeva mi se.

– Izgleda da su kod vas u porodici urođene mane uobičajene.

Smeh se pojačava. Još uvek ne shvatam čemu sve to.

U tom trenutku Karilja neočekivano postaje ozbiljna.

– Pazi, Ribolika! Rešićemo taj problem, i to jednom zauvek.

Vadi tablet iz torbe, nešto traži po njemu, a zatim pravi pokret prema meni poput onoga kojim prenosimo dokument. Moj tablet, koji još uvek stiskam na grudima, oglašava se zvukom koji obaveštava da mi je nešto stiglo.

Spuštam ga i gledam. Karilja mi je poslala dva obrasca.

– Šta ovo treba da znači? – pitam.

– To su prijave za stručne škole u Vipi i Karpenteriji – od-

govara. – Posle drugog stepena možeš da pređeš u zanatsku školu. Mnogi tako rade. To je dovoljna kvalifikacija za stručnu školu. Primiće te, imaš dobre ocene, zar ne? – rekla je to s nipodaštavanjem, kao da dobre ocene nisu ništa naročito. Kao što i nisu u njenom slučaju. Karilja bi mogla da prespava celu godinu, koliko god joj se hoće, i opet bi završila školu sa ocenama koje joj nikada u životu neće biti potrebne.

– A zašto bih ja tako nešto uradila? – pitam zbunjeno. Ono što mi Karilja opušteno predlaže u svojim planovima za moju budućnost značilo bi da bih tako izgubila svaku šansu da bilo kada u životu upišem fakultet. To je moguće samo ako se polože sva četiri stepena srednje škole.

– Zašto bi ti tako nešto uradila? – Karilja mi se unosi u facu svojim anđeoskim licem. – Zato što ti ja tako kažem. Zato što ne želim više da gledam tvoju riblju njušku. Zato što *svi mi* ne želimo više da gledamo tvoju riblju facu.

Nabrala je nos. – Zato što ćeš tako uštedeti sebi goliću neprijatnosti.

Odguruje me. Nisam to očekivala. Odbijam se od Rejmonda, koji me takođe gura, i u trenu se, potpuno bespomoćna, zatičem u situaciji kako me guraju od jednog do drugog. Svi vrište od smeha.

A onda se spotičem i odjednom ostajem bez tla pod nogama. Propadam, padam u prazninu, u vodu. U vodu koju po svaku cenu moram da izbegavam.

Obavija me, hladna i mokra, neumoljivo me vuče u dubinu. Plavo nebo iznad mene udaljava se i bleđi. Prezrivi smeh gubi se u žuboru vode. Ne umem da plivam, samo bespo-

moćno mlatim rukama. Mehurići vazduha iz mojih usta penju se ka površini. Dok tonem na dno, paralizuje me iznenadni bol sa strane. Kao da se nešto pocepalo. Iznad sebe vidim užurbane obrise likova koji se pomeraju tamo-amo i naginju iznad korita, a onda se okreću i odlaze. Ostavljaju me na cedilu. Znaju da ne umem da plivam, ali to ih ne potresa.

Trebalo bi da sam smrtno uplašena, ali nisam. Osećam se kao da mogu da dišem ispod vode. Nekoliko riba-klovnova pojavljuje se pred mojim licem i ljubopitljivo me zagleda. Pokušavam nešto da kažem, ali to je loša ideja. Voda mi naglo ulazi u usta i nos, a potom se sve oko mene zamračuje.

Ponovo se budim, ležim na nekom krevetu. Iznad sebe vidim plavi plafon. Prostorija je neobično prazna, ima prozore sa mlečnim staklima i nekako mi deluje poznato. Potrajalo je, ipak, dok se nisam setila da se radi o ambulanti, pomoćnoj zgradi Tot Hola, lako dostupnoj iz dvorišta i sportskih hala.

Ležim ispod tankog prekrivača koji miriše na sterilnu čistoću. Ispod sam naga. Nesvesno povlačim prekrivač sve do brade. Ko me je skinuo? Gde su moje stvari?

Prebiram po sećanjima, koja, sva je prilika, nisu još sasvim probuđena. Očigledno sam bila bez svesti, ali nemam pojma koliko dugo. Sećam se kako su me neke snažne ruke zgrabile i povukle, kako je neko vikao – možda čak i ja – i kako je neko rekao: – Ups, ovo je, izgleda, bilo previše.

I kako sam ponovo utonula u tamu.

Pipam se. Sve je tu. Čaršav je na par mesta mokar, a jedan od mojih zavoja se olabavio. Čvrsto ga pritiskam, ali to,

Čuvaj se mora!

Tako su učili Sahu. Zbog čudne povrede iz detinjstva,
šesnaestogodišnjakinji je zabranjen svaki kontakt sa vodom.

U Modroj Luci to je čini autsajderkom.

Ovaj grad na obali Australije veliča more. Onaj ko ne ume da roni ili da pliva
tu ne pripada... Kao ni Saha. Međutim, jedan neočekivani događaj će sve
dovesti u pitanje. Saha će se po prvi put usuditi da uđe u okean.

U njemu će otkriti nepojmljivo.

Otkriće da poseduje dar koji ne sme da ima.

Ni u Modroj Luci, ni bilo gde drugde na svetu.

Ko je ona? Šta je ona?

Potraga za odgovorom odvešće Sahu u najdublje delove modrog sveta...

Andreas Ešbah (1959, Ulm) je nemački nagrađivani pisac, koji je bio aeroinženjer pre nego što se posvetio isključivo pisanju. Nekoliko njegovih romana su bestseleri u Nemačkoj, a više puta osvojio je najvažniju nacionalnu nagradu za SF pisce. Ešbah piše jednostavnim, mladalačkim jezikom, zbog kojeg ga vole i tinejdžeri i njihovi roditelji.

Akvamarin je prvi put objavljen 2015. godine.

Darinka Kovačević (1959, Korčula) je u detinjstvu volela da sluša strašne priče. One joj vraćaju sećanja na duge zimske morske noći. Kasnije je čitala sama, hipnotisano, rešivši još tad da će i sama postati spisateljica. Studije nemačkog završila je u Beogradu, postavši umesto pisca prevodilac.

Njeni prevodi postaju upravo ono što je pisac zamislio.

ISBN 9788680802213

9 788680 802213

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

